

Projekt Triglav – Zbornik Suha krajina bere 2021

Uredniški odbor: Jana Mrvar, Minka Fric, Tinka Fric Kočjaž, Maja Mlakar, Irena Prodanić Vasić, Anita Starašinič

Uredile in oblikovale: Jana Mrvar, Irena Prodanić Vasić, Anita Starašinič

Izdala in založila: Osnovna šola Žužemberk

Za založnika odgovarja: Mija Penca Vehovec – ravnateljica

Jezikovni pregled: Anita Starašinič

Ilustracija na naslovnici: Aleš Blaznik

Tisk: Špes grafični studio – Ars 32, Novo mesto, december 2021

Naklada: 120 izvodov

Zbornik smo izdali s pomočjo Zavarovalnice Triglav, d. d.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-82
73/76-053.5(497.434)(082)

SUHA krajina bere (natečaj) (2021 ; Žužemberk)

Suha krajina bere : šolski likovni in literarni natečaj : zbornik /
[uredile Jana Mrvar, Irena Prodanić Vasić, Anita Starašinič]. -
Žužemberk : Osnovna šola, 2021. - (Projekt Triglav)

ISBN 978-961-95610-0-3
COBISS.SI-ID 88480771

PROJEKT TRIGLAV
ZBORNIK
SUHA KRAJINA BERE
ŠOLSKI LIKOVNI IN LITERARNI NATEČAJ

NAGOVOR RAVNATELJICE OB IZDAJI ZBORNIKA »SUHA KRAJINA BERE«

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Z zbornikom, ki je pred vami, odstiramo vrata v prostore naše šole, da bi tudi vi postali del našega živahnega ustvarjalnega utripa. Da povezani zmoremo več in smo še bolj uspešni, dokazuje bogat nabor literarnih in likovnih del, ki so nastala z namenom spodbujanja branja in obiskovanja šolske knjižnice na vseh enotah – na matični šoli in vseh treh podružnicah.

Na dosežke naših mladih ustvarjalcev smo še toliko bolj ponosni, saj smo z delom v projektu »Suha krajina bere« pričeli ob uvodu v bralno značko 17. septembra letos, tik pred koncem koledarskega leta pa je učencem že uspelo ustvariti literarne in likovne izdelke, vredne pozornosti slehernega bralca. Zavedamo se, da so otroci naši najboljši učitelji. S svojo vedrino, z optimizmom in s pristnostjo se nas vedno znova dotaknejo in nas spomnijo na najpomembnejše reči v življenju – biti sprejet, vključen in slišan.

Vsem ustvarjalkam in ustvarjalcem ugank, stripov, pesmi, razmišljanj, doživljajskih spisov, domišljijskih zgodb, maskot in ostalih likovnih del se za vloženi trud zahvaljujemo in vam želimo veliko ustvarjalnega navdiha tudi v prihodnje. Ponosni smo, da lahko vzgajamo in poučujemo otroke, ki izkazujejo talente na več področjih in se uspešno predstavljajo v kraju in širšem okolju.

Hvala mentoricam in uredniškemu odboru za strokovno oporo učencem in vsa tista številna dela, ki ostajajo očem skrita, a brez njih delo ne bi bilo opravljeno tako strokovno in učinkovito.

Hvala Zavarovalnici Triglav, d. d., sponzorju projekta, za finančno podporo pri izdaji zbornika, nabavi nagrad za učence in vso oporo, ki smo je bili deležni v času trajanja projekta.

Bralkam in bralcem želimo obilo lepih trenutkov ob prebiranju zbornika z željo, da v vaših srcih še dolgo odmeva paleta lepih vtisov.

Naj bo VZGOJA začetek radovednosti,
saj to postane dragoceno ZNANJE.
Negujmo in spodbujajmo ga,
saj to postane stalen RAZVOJ.
Ustvarjajmo nove poti,
po katerih bomo ponosno stopali
in uživali UGLED.

(Vizija OŠ Žužemberk)

Šele ko presežeš svoje meje, spoznaš, kako daleč lahko greš.

Mija Penca Vehovec, ravnateljica

ZGODOVINA OŠ ŽUŽEMBERK

Začetki šolstva v Žužemberku segajo v 18. stoletje, ko je vladarica Marija Terezija odredila obvezno šolanje otrok. Pouk branja in pisanja je potekal priložnostno. Poučevali so župnik, kaplan ali mežnar v župnišču ali v svojem stanovanju. Leta 1827 je bila ustanovljena enorazredna šola pri župnijski cerkvi sv. Mohorja in Fortunata. Pouk se je ob koncu šolskega leta zaključil s preizkusom znanja otrok, kjer so bili prisotni tudi dekan, predstavniki lokalne skupnosti in starši. Najuspešnejše učence so zapisali v t. i. zlato knjigo.

Kmalu se je pojavila potreba po novih šolskih prostorih. Leta 1874 so Žužemberčani sami zgradili šolo blizu grajskega trga, ki je leto zatem postala dvorazredna in nato do leta 1926 šestrazredna.

Sledila je druga svetovna vojna, ki je v Žužemberku in celotni Suhi krajini pustila močan pečat, tudi zato, ker je bila leta 1943 šola požgana. Takratni upravitelj ni uspel rešiti arhiva, žal tudi ne »zlate knjige« učenecv. Učitelji so pričeli poučevati mladino na svojih domovih. Pouk so pogosto prekinjala bombardiranja. Po vojni so na ruševinah stare šole zgradili novo. Že leta 1948 so ustanovili osemletko. S krajevnim samopriskom so leta 1966 šolo povečali z izgradnjo severnega prizidka, ki mu je v osemdesetih letih sledil še drugi prizidek. Kljub temu šola kmalu ni več zadostila prostorskim potrebam. Pouk je potekal v dveh izmenah, dopoldne in popoldne. V začetku 90-ih je šola dobila novo telovadnico. V letu 1997 so ustanovili javni vzgojno-izobraževalni zavod Osnovna šola Žužemberk. Poleg matične šole je vključeval tudi podružnične šole: Ajdovec, Dvor, Šmihel in vrtec.

Pripravili učiteljici Martina Vovk in Majda Pucelj

HIMNA OŠ ŽUŽEMBERK

(Tekst: učenci OŠ Žužemberk in Matej Kocjančič)

Žužemberk je kraj veselja, naša šola v njem stoji,

tu na skali grad bohoti se in Krka žubori.

V našo šolo so hodili znane žene in možje,

slavo kraja so ponesli v širni svet in čez morje.

V naši šoli se učimo in prijateljstva gradimo,

tu se kujemo, zorimo in se znanja veselimo.

Suhokranjci smo najboljši, šola nam je v ponos,

saj v znanju ali športu nam nihče nikjer ni kos.

Naša šola sploh ni šala, naša šola resna je,

saj ima še velik vrtec in kar tri podružnice.

V naši šoli se učimo in prijateljstva gradimo,

tu se kujemo, zorimo in se znanja veselimo.

PREDSTAVITEV POTEKA ŠOLSKEGA LIKOVNEGA IN LITERARNEGA NATEČAJA »SUHA KRAJINA BERE«

Meseca maja 2021, ko se je šolsko leto naglo bližalo h koncu, je ravnateljica prejela dopis Zavarovalnice Triglav, v katerem so našo šolo povabili k oddaji vloge za sponzorska sredstva. Ravnateljica in šolska knjižničarka sta staknili glave in iskali ideje, kakšen projekt oblikovati in prijaviti. Odločili sta se, da se posvetimo branju. Branje je spretnost in vrlina, ki jo vsako šolsko leto poudarjamo, šolska knjižnica pa prostor, ki je srce šole – v knjižnici se, poleg njene osnovne naloge (izposoja knjig in branje), rojevajo nove ideje, tkejo prijateljstva, razvija se domišljija, izdelujejo se raziskovalne naloge ... Na šoli ves čas iščemo možnosti, kako naše učence še bolj motivirati za branje in za obiskovanje knjižnice, kako učence privabiti v knjižnico ter na sploh spodbuditi branje pri učencih. Tako je padla odločitev, da prijavimo projekt, ki bo spodbudil učence k razmišljanju, kako spodbuditi branje in približati knjižnico. Ravnateljica in šolska knjižničarka sta izpolnili vlogo, napisali osnutek projekta, zastavili časovni in finančni okvir ter oddali vlogo za sponzorska sredstva pri Zavarovalnici Triglav. V začetku junija je ravnateljica dobila povratno informacijo, da so našo vlogo odobrili in da smo prejeli sponzorska sredstva Zavarovalnice Triglav. Delo na projektu se je lahko začelo.

»Imaš v sebi željo po likovnem in literarnem ustvarjanju? Ali tvoja domišljija seže v neskončnost? Potem je pravi trenutek, da jo spustiš na plano in pokažeš vse njene razsežnosti.«

S temi besedami so bili v šolskem letu 2021/22 na OŠ Žužemberk s podružnicami Ajdovec, Dvor in Šmihel k sodelovanju na likovnem in literarnem natečaju povabljeni učenci. Že tradicionalni šolski natečaj je tokrat potekal pod pokroviteljstvom Zavarovalnice Triglav. Tema natečaja je bila »Suha krajina bere«. Učenci so ustvarjali na temo branja in knjižnice ter razmišljali o tem, kako spodbuditi obisk knjižnice in prikupiti knjige bralcem.

Učenci 1. triletja so naredili likovni izdelek ter napisali uganko. V 2. triletju so oblikovali strip in napisali pesem. V 3. triletju pa so lahko izdelali maskoto ter napisali razmišljanje, doživljajski spis, domišljijско zgodbo. Natečaj je potekal od 21. 9. 2021 do 22. 10. 2021. Učenci so ustvarjali znotraj posameznih oddelčnih skupnosti. Vsak mentor je znotraj oddelčne skupnosti izbral nekaj izdelkov. Številne zbrane izdelke je na koncu pregledala še komisija ter določila nagrajence po triletjih. Podeljenih je bilo 12 nagrad, 6 za likovno in 6 za literarno področje. Nagrajenci so bili razglašeni na šolski spletni prireditvi. V šoli pa smo postavili tudi razstavo z vsemi deli.

Iskrena pohvala vsem sodelujočim učencem in njihovim mentorjem. Naj zaključimo z mislijo: Četudi ne bomo dobili nobene zunanje nagrade, to še ne pomeni, da ni vredno vztrajati in si prizadevati za dobro opravljeno delo.

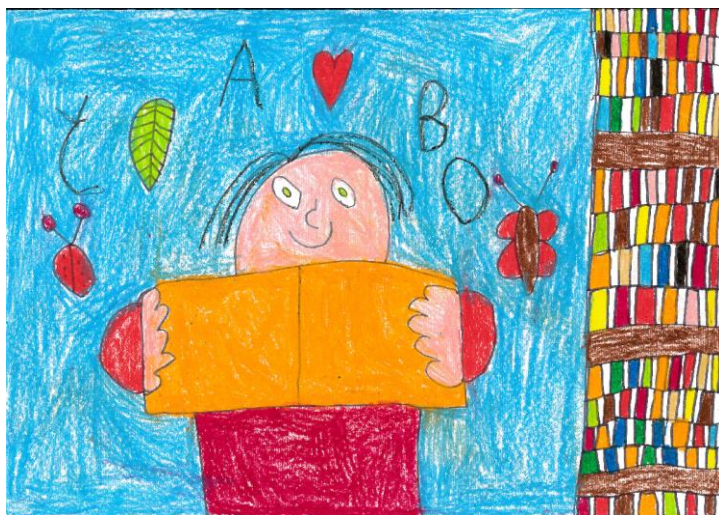
Uredniški odbor

**NAGRAJENCI
LIKOVNEGA
IN
LITERARNEGA
NATEČAJA**

1. TRILETJE

LIKOVNO

USTVARJANJE

Eli Longar, 1. r.

Neža Ban, 3. r., PŠ Dvor

1. TRILETJE

UGANKE

JE VELIK IN RAD PREVAŽA KNJIGE,
VEČKRAT PRI ŠOLI SE USTAVI,
DA SI OTROCI IZBEREJO KNJIGE.

(potujoča knjižnica)

Sabrina Radovac, 1. r.

PŠ Ajdovec

JE VELIK IN RAD
PREVAŽA KNJIGE
VEČKRAT PRI ŠOLI
SE USTAVI, DA SI
OTROCI IZBEREJO
KNJIGE.

VELIKO ČRK IMA,
DOBRO TE NAUČITI ZNA
IN PISATELJ Z NJO VELIKO DELA IMA.
KAJ JE TO?

(knjiga)

Domen Zupančič, 3. r., PŠ Dvor

2. TRILETJE STRIP

Neža Blatnik, 4. r.

Aleš Blaznik, 5. b.

2. TRILETJE

PESMI

BRANJE JE LAHKO VESELO

Branje je lahko veselo,
samo začeti moraš,
pa te že zanimiv svet branja vzame.
Branje ti veliko znanja da,
na vsakem koraku lahko uporabiš ga.
Črke povežeš v besedo,
besede v sporočila,
jaz sem se tako že veliko naučila.
Ker branje sem pridno vadila,
sem dobra bralka postala,
zanimive svetove in zgodbe spoznala.
S knjigo sem osvajala svet,
se nazaj vračala spet in spet.
Naj te začetne težave ne ustavijo,
ko se naučiš,
je brati lahko.

Manca Kuhelj, 4. r., PŠ Dvor

SUHA KRAJINA BERE

V Suhi krajini radi beremo vsi,
saj ko knjige bereš, si brez skrbi.
Tudi knjižnic nekaj je pri nas
in tam si lahko krajšamo čas.

Z branjem veliko se naučimo
in svoje znanje s svetom delimo.
V šoli pa nam vedno govorijo,
da nam knjige glavo bistrijo.

Zato Suhokranjci, knjige v roke vzemite
in jih še naprej radi berite.
Saj branje je za dušo to,
kar je telovadba za telo.

Žiga Novak, 6. b

3. TRILETJE

MASKOTA

Žana Hrovat, 7. a

Patrik Blatnik, 8. a.

3. TRILETJE

RAZMIŠLJANJE DOŽIVLJAJSKI SPIS DOMIŠLJIJSKA ZGODBA

SUHA KRAJINA BERE

(domišljjski spis)

Liam in Klemen sta prijatelja, ki svoj prosti čas nadvse rada preživljata pred računalnikom in PlayStationom. Tu sta povezana še z drugimi virtualnimi prijatelji. Jaz pa sem Manca, knjižničarka v šolski knjižnici.

Ne boste verjeli, ampak tudi jaz imam rada svoj telefon. Z njim se v trenutku povežem s spletom, na katerem najdem tisoč in eno stvar. Včasih lahko na telefonu preživim cel popoldan. Na koncu dneva sem utrujena, tečna sama nase, ker nisem počela drugega, kot buljila v majhen ekran. »Dovolj je tega!« sem sklenila desetega septembrskega dne. Moram najti način, kako bom sebe in svoje »mulce« prilepila med knjige. Dobila sem idejo. Šolska knjižnica nujno potrebuje prenovo. Želim, da se otroci v njej počutijo udobno in sproščeno. Kdo bi mi lahko pomagal pri vsem tem, kako naj vem, kaj je otrokom všeč? Kot nalašč sta v trenutku mojega razmišljanja v knjižnico stopila Liam in Klemen, osmošolca, ki jima je branje prej muka in nujno zlo kot pa sprostitev. Povprašala sem ju, kaj želita. Ko sta povedala, da iščeta knjige za bralno značko, sem ju takoj usmerila proti polici, kjer so bile zložene iskane knjige. Napaka! Fanta sta bila prepuščena sama sebi, da ne razlagam, da sploh nista vedela, da so knjige v naši knjižnici zložene po priimkih avtorjev, ne pa po naslovih del. Zmajala sem z glavo. Približala sem se jima in ju vprašala, kaj na splošno rada počneta v prostem času. Povedala sta, da obožujeta odbojko, resničnostne šove in seveda igranje igrice. Predlaga sem jima, da mi lahko pomagata narediti načrt, kako bi našo knjižnico spremenili, olepšali in naredili »bolj domačo«, da bi se obisk v njej povečal. Uf, ideje so kar vrele. Predlaga sem, da jih zapišeta na list, dopolnita s kakšno sliko in me obiščeta,

ko bo njun koncept končan. Minil je en teden in fanta ni bilo od nikjer in od nikoder. Imela sem občutek, da se knjižnice izogibata v velikem loku. Razbijala sem si glavo in preračunavala, koliko nas bi prenova stala. »Imava načrt!« sem zaslišala smehljajoča se glasova na vratih knjižnice. Končno sta prišla Klemen in Liam, no, pa še Tian, Maruša, Janez, Lovro ... »Ekipa, da te skipa! Predlagali so, da sami porišejo stene knjižnice, dekleta so uredila knjižne police (za boljšo orientacijo so zraven imen pisateljev in pesnikov ter dramatikov prilepile še njihove slike), fantje so dobili celo nekaj donatorskih sredstev, s katerimi smo nakupili vreče Relax za sedenje, ravnateljica pa je kupila najbolj »kulski« rumen dvosed, ki daje naši knjižnici posebno noto, saj se na njem menja preobleka, ki je v obliki stripa. (In kdo piše in riše ta strip? Kar dva junaka, ki imata veliko izkušenj in sta tudi kriva, da se je obisk v knjižnici drastično povečal, saj so njuni sošolci in prijatelji željni nadaljevanja.) Aha, da ne pozabim, tudi pomoč mladih knjižničark smo dobili, ki pred poukom in med odmorom pomagajo pri izposoji (tudi zaradi njih se med policami smuka več fantov zadnje dni). Pa še ena novost je v naši knjižnici oziroma zunaj nje. Blizu igrišča nam je hišnik iz lesa naredil bralne klopi in počivalnike, na katerih se kar zliješ s knjigo. Opažam, da so v veliki uporabi tudi popoldan, ko se zbirajo tako mlajši kot starejši. Prišlo mi je na ušesa, da upokoenci celo organizirajo bralni klub enkrat tedensko, ki se odvija prav na bralnih klopcah.

Moji »mulci«, ponosna sem na njih. Uspelo jim je nekaj, za kar sem mislila, da je možno samo, če se zruši svetovni splet.

»Koroni vstop prepovedan, vsi drugi pa dobrodošli!«

Lana Štrasberger, 8. b

KNJIGE SPREGOVORIJO

(domišljjsko razmišljanje)

Knjižnica je zame vedno predstavljala prostor, v katerega sem vedno rada zahajala. Navduševal me je vonj po knjigah, v meni pa so zbujele zanimanje nove, še neprebrane knjige. Vsaka knjiga je nekaj posebnega in v sebi nosi svojo samostojno zgodbo. Od nekdanj pa me je zanimalo, kaj se v knjižnici dogaja ponoči, ko so luči ugasnjene, vrata knjižnice pa zaklenjena. Žal tega nikoli ne bom izvedela, lahko pa si predstavljam.

»Joj, naveličana sem že vsega!« se je oglasil glas s stare zaprašene police šolske knjižnice. V knjižnici je bilo temno kot v rogu, iz česar lahko sklepamo, da se je to dogajalo pozno ponoči. »Že celih šest mesecev ždim tukaj na tej polici, nikamor več ne grem, samo sedim tu noč in dan.« Glas je pripadal stari z debelo plastjo prahu pokriti kuharski bukvi.

»Spomnim se časov, ko sem potovala od hiše do hiše, ljudje so me zavzeto brali, iz mojih receptov so nastajale prave kuharske mojstrovine. Dandanes pa ljudje recepte poiščejo na internetu, jaz pa sem postala popolnoma neuporabna.«

»Kaj se pritožuješ? Mene že več kot leto ni nihče pogledal.« Glas je bil zelo globok in je pripadal debeli, rdeči enciklopediji. »Res, da jaz nisem bila nikoli zelo priljubljena, zdaj pa so me mobilni telefoni popolnoma zamenjali. Zakaj bi ljudje podatke še iskali v debeli, prašni knjigi, če pa jih z enim klikom lahko preprosto poiščejo na internetu?«

»Strinjam se s tabo,« je pristavil glas, ki je prihajal izmed platnic akcijskega romana. »Svoje čase smo bili romani, kot sem jaz, zelo priljubljeni. Otroci so nas strašno radi brali, odnašali so nas domov, nas posojali prijateljem ... Zdaj pa če ljudje hočejo prislusniti dobri akcijski zgodbi, enostavno prižgejo TV, prestavijo program in si jo ogledajo.

»Prav imaš,« je pripomnila enciklopedija. »Zdaj redko kdo sploh še pride v knjižnico.«

Sama menim, da današnja mladina branje zelo opušča. Knjige je zamenjala sodobna tehnologija, ki se je mladi zelo radi poslužujejo. Čedalje manj posegajo po knjigah, kar potrjuje tudi skromen obisk naše šolske knjižnice. Kaj si o tem mislijo knjige? Predvidevam, da niso ravno zadovoljne s tem, da branje izgublja na pomenu. Imajo mogoče one kakšen predlog, kako pritegniti otroke, da bi knjižnico množično obiskovali?

»Kaj ko bi naredila načrt, kako otroke zvabiti k branju in obiskovanju knjižnice?« je modro predlagala enciklopedija.

»Pa imaš kakšno idejo?« se je oglasil glas, ki je pripadal stari kuharski bukvi.

»Kaj ko bi se za nekaj časa preselile v naravo,« je predlagal roman. »Tam bi lahko imele kotiček samo zase: na primer na šolskem igrišču? Otroci tako ali tako veliko hodijo na bližnje igrišče. Iz zanimanja bi se zagotovo ustavili pri nas, nas vzeli v roke in prelistali.«

»Hmmm, knjižnica v naravi. To pa sploh ni slaba ideja,« se je oglasila enciklopedija. »Z veseljem bi se nadihala svežega zraka, pa še med otroci bi bila tako kot nekoč.«

»Povejmo to naši knjižničarki, ona bi nam zagotovo lahko pomagala.«

Knjige so meni vedno predstavljale najljubšo obliko sprostitve. Ob branju odmislim na vse skrbi, si vzamem čas zase in odtavam v popolnoma drug svet. Knjige so bile vedno tam, da mi prisluhnejo in me potolažijo. Kličejo nas, da jih odpremo in preberemo, samo slišati jim moramo.

Klara Koželj, 9. a

**IZDELKI SODELUJOČIH
NA LIKOVNEM
IN
LITERARNEM
NATEČAJU**

NEKAJ JE DEBELEGA,
VELIKO JE NARISANO,
VELIKO JE LISTOV.

KAJ JE TO?

(knjiga)

Jan Kuhelj, 2. r.

Lina Škufca, 1. r.

Lana Kmet, 1. r., PŠ Ajdovec

LAHKO JE ZELO OZKA,
LAHKO JE ZELO DEBELA.

V NJEJ PA LAHKO NASTOPA TUDI KRT.

KAJ JE TO?

(knjiga)

Žiga Papež, 2. r.

Aljaž Štrumbelj, 1. r., PŠ Dvor

JE DEBELA. RADA IMA LISTE.

LAHKO JE KAKRŠNEKOLI BARVE.

VELIKO JE NAPISANO.

KAJ JE TO?

(knjiga)

Ana Longar, 2. r.

Nalín Gruden, 1. r., PŠ Šmihel

Jan Gorenčič, 3. r., PŠ Ajdovec

JE PRIJAZNA IN DELA V KNJIŽNICI.

DA NAM KNJIGE.

KDO JE TO?

(knjižničarka)

Lovro Hrovat, 2. r.

Matic Miklič, 1. r., PŠ Dvor

Alex Kovič, 3. r.

JAZ SEM HIŠA
IMAM VELIKA VELIKA VRATA
IN VELIKA OKNA.
STENE SO POLNE
VISOKIH OMAR,
NA SREDI JE MIZA,
OKROG SO STOLI,
KI ČAKAJO NA VAŠ
BRALCE

KLARA ŽUPEVEC, 2. R.
PŠ AJDOVEC

KO VSTOPIŠ, VSE JE TIHO.

POLNO KNJIG LEŽI NA POLICAH.

KAJ JE TO?

(knjižnica)

Eva Župevec, 3. r.

PŠ Ajdovec

Ana Longar, 2. r.

TA PROSTOR JE VELIK.
POLNO KNJIG JE V NJEM.
V NJEM KNJIŽNIČARKA DELA.
TAM SPOSODIŠ SI KNJIGE.

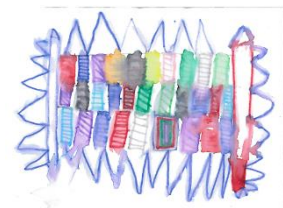
(knjižnica)

Izak Župevec, 3. r.

PŠ Ajdovec

Žiga Kocjančič, 1. r.

Anej Repar, 1. r., PŠ Dvor

V KNJIŽNICI SEDIJO ENA ZA DRUGO
IN MIRNO SPIJO.

(knjige)

Sofi Štupar, 3. r.

PŠ Ajdovec

MIRNO KOT VOJAKI NA POLICI STOJIJO,
NIKOLI PA NA TLEH NE LEŽIJO.

(knjige)

Jan Gorenčič, 3. r.

PŠ Ajdovec

Maša Štupar, 1. r., PŠ Dvor

Larisa Gnidovec, 1. r.

Petra Zupančič, 1. r., PŠ Ajdovec

Zala Šenica, 1. r., PŠ Dvor

Adam Turk, 2. r., PŠ Šmihel

Sabrina Radovac, 1. r., PŠ Ajdovec

Zoja Molek, 1. r.

Andrej Zupančič, 2. r., PŠ Ajdovec

Enej Barle, 2. r., PŠ Šmihel

Aljaž Rojc, 2. r.

Luka Kastelic, 2. r., PŠ Šmihel

Ines Zupančič, 2. r., PŠ Ajdovec

Domen Zupančič, 3. r., PŠ Dvor

Tina Miklič, 2. r.

Šara Gliha, 3. r.

Toni Mačerol, 3. r., PŠ Dvor

KNJIGA

Kakšen svet je brez pesmi,
brez zgodb, napetih dogodivščin,
brez škrata in copata?
Nikakršen!
Zato bom stopila v svet knjig
in brala, brala, vse prebrala.

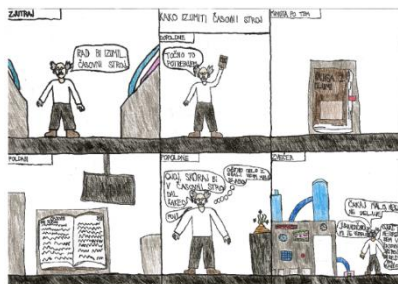

Jakob Jarc, 4. r., PŠ Dvor

Predno zaspim, razmišljam o knjigah,
spomnim se pesmic.
Moj svet je poln knjig,
zabavnih in manj zabavnih.
Brati znam,
zato vsak dan stopim v vlak branja in spoznanja.

Poskusi še ti,
ko prebral boš knjigo,
boš videl,
koliko novega se ti bo posvetilo.
Jaz pridno bom še naprej brala,
zvečer ob knjigi zaspala.

Zala Iskra, 4. r., PŠ Dvor

Samuel Perko, 4. r.

KNJIGE SO ODLIČNE!

Knjige so odlične!
Če rad bereš knjige,
boš videl,
da knjiga je kot film,
le da ti govoriš besede.
Knjiga te ob branju vzame,
sprejme te v svoj mavrični svet.
V njej si ti lahko vse,
princesa, žival, vila.
Še bi lahko pisala,
a sedaj bi rada že brala,
zato pesem tu končam.

Lina Plot, 4. r., PŠ Dvor

Tina Skube, 4. r., PŠ Ajdovec

Zala Miklavčič, 4. r., PŠ Šmihel

MOJ SVET

Ta svet je res zanimiv,
iz knjig sem ga dobil.
Jaz berem Umazanega Bertija,
tebi priporočam tudi Nodija.

Jaz brati znam,
tako veliko znanja imam.
Z branjem razvijam domišljijo,
pa še kaj bi se dobilo.
Poskusi tudi ti,
boš videl, da težko ni.

Lina Plot, 4. r., PŠ Dvor

Jakob Obrstar, 4. r., PŠ Dvor

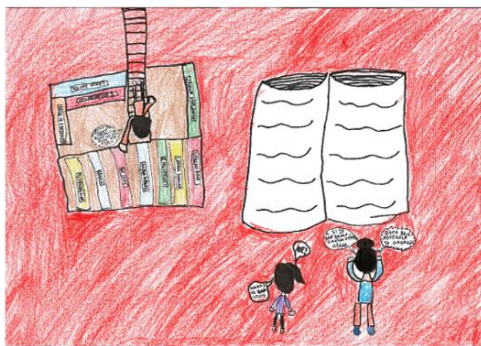
RIME

Luna je kuna,
luč je fuč,
miza je kriza,
riž ni kiš,
maska ni flaška,
brisalec ni kazalec,
muca se ne gunca,
roža ni koža,
embalaža ni masaža,
svet je med,
zvezek ni zrezek,
ptica ima lica
in jaz se z rimami
igram.

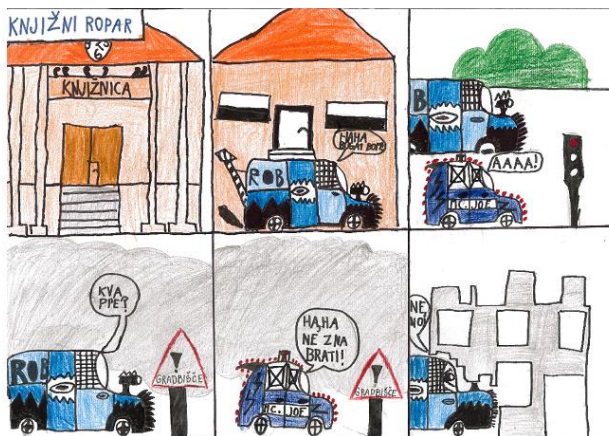
Lara Robida, 4. r.

Zoja Radovac, 4. r., PŠ Ajdovec

Ula Kobe, 4. r., PŠ Dvor

Jože Pavčnik Zajec, 4. r.

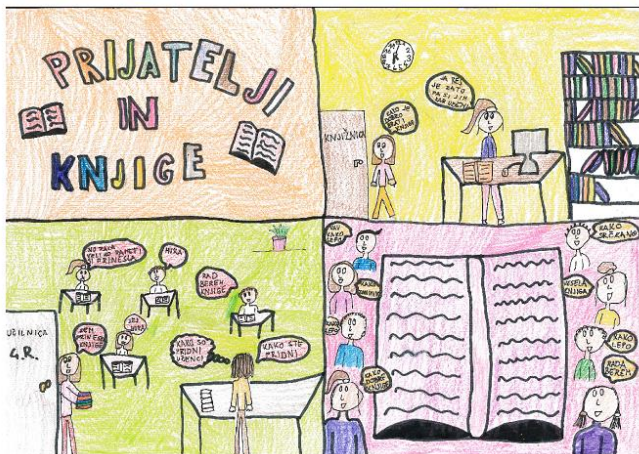
BRANJE JE RAZISKOVANJE

Branje je raziskovanje,
branje je domišljijско potovanje.
Če pa brali ne bi nič,
potem pa znanja ne bi bilo.

Brati je res enostavno,
brati je tudi zabavno.
Če ti branje gre slabo,
pa se uči pridno in lepo.

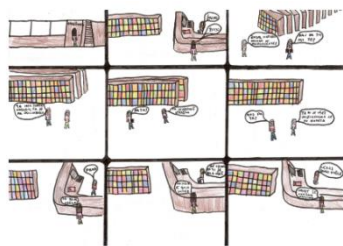
Ko se branja naučiš,
se uležeš in zaspíš.
Sanjaj lepe sladke sanje,
saj naslednji dan te čaka
novo domišljijско potovanje.

Samuel Perko, 4. r.

Zala Iskra, 4. r., PŠ Dvor

KNJIŽNICA

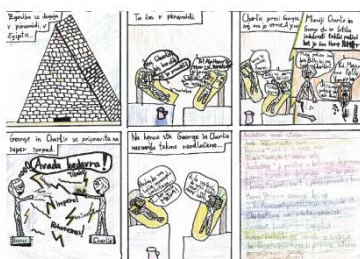

Ana Mlakar, 5. a

Kadar si knjigo zaželim,
si jo v knjižnici izposodim.
Ko v roke jo dobim,
se zelo razveselim.

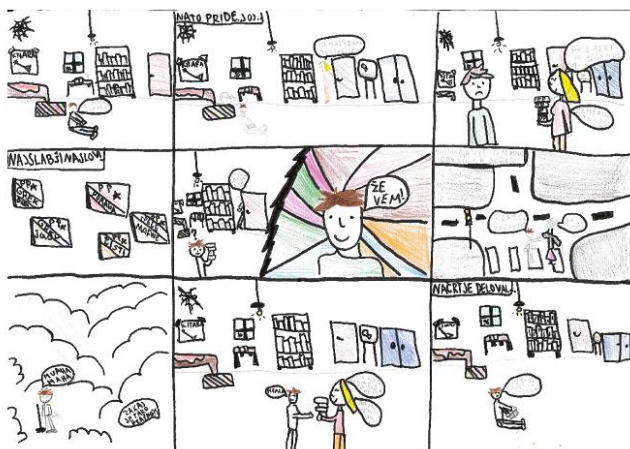
Brala sem pesmice
in različne zgodbe.
Pesmico trikrat ponovim
in se jo hitro naučim.

Ko preberem knjigico,
jo postavim na mizico.
Nazaj jo bom vrnila
in si novo izposodila.

Ela Hren, 5. a

Taja Kmet, 4. r., PŠ Ajdovec

Ana Pirc, 5. a

KNJIGA

Knjižničarka res prijazna
knjigo mi ponudi.
V knjižnici jo berem,
si jo izposodim.
To je lepa knjiga
polna pesmic 1, 2.

Še ponoči rada berem.
Pesmico izberem
in jo spet preberem.
Kmalu se jo naučim
in v šolo odhitim.

Ema Skube, 5. b

Le še ena pesmica
in bralna značka bo končana.
Konec leta šolskega
vsi na morje že hitijo.
Tam dobim novo knjigo,
staro pa pospravim.

Zoja Radovac, 4. r., PŠ Ajdovec

Gašper Kopač, 5. b

Svet branja

Berem zjutraj, berem zvečer,
Mami pravi dandaj bo branja,
Bliza se že čas za spanje,
Svet igrice in zabave.

Ko zaspi berem v spanju,
Sanjam knjige, ki letijo,
Sanjam ptičke, ki žvrgolijo,
Jaz pa berem knjigo svojo.

Ob drevesa, kjer listi šelestijo,
kjer rože dišijo,
kjer slišim potoke dnce,ce,
Kjer v svet branja me povleče.

Ana Mlakar 5.a

KNJIŽNICA

Bela hiša je kar bliže,
saj ne vem, kaj tole je.
Ko pa jo pred nosom vidiš,
pa se ti zablesti.

To je knjižnica,
jaz še nisem videl tega.
Saj je kar velika,
to je stavba bela
in velika kakor grom.

Ko jaz noter zlezem,
vidim cel kup barvnih knjig.
Zraven pa še en voziček,
ki prevaža isto stvar.

Malo dolgčas mi postane
in pojem rime celo noč.
Ko pa sonce zleze gor,
jaz stečem hitro ven.

Anže Štravs, 4. r.
PŠ Ajdovec

Urban Jenkole, 5. a

KNJIŽNICA

Knjižnica je kup zlata,
saj je do znanja bližnjica.

Bereš, poješ in se učiš,
veliko znanja pridobiš.

Knjigo vzameš, jo prebereš,
naslednji dan o njej govoriš.

Ko bereš knjigo, znanje pridobiš
in pamet si bistriš.

Bralna značka se začne,
prva knjiga naučena je.

Moramo jih nekaj še prebrati,
da bomo bralno značko znali dokončati.

Gašper Kopač, 5. b

Žan Janežič, 6. b

Julija Papež, 6. b

SVET DOMIŠLIJSKEGA RITMA

Ko knjigo bereš,
se ti nebo razjasni.
Odpreš prvo stran,
greš z mislimi drugam.
Že naslov ti pove,
za kakšno zgodbo gre.
Z ritmom greš drugam,
v deželo tralalam.
V knjižnico vstopi še ti
in brali bomo vsi.

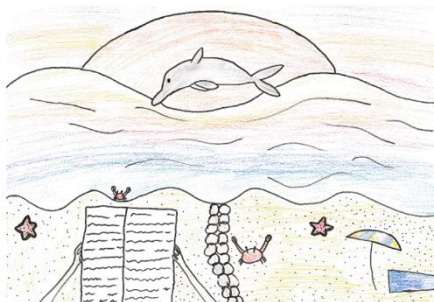

Patrik Keišin, 6.b

Ema Skube, 5. b

V KNJIŽNICI

Tam, kjer črke so doma,
tam prebiva pravljica.
Tam te knjiga drži v lasti,
kot volk kozliča drži v pasti.

Lea Vidmar, 6.a

Tam lovijo se pošasti,
Grozni Gašper po hiši lomasti.
Pasji mož za kriminalci se podi,
Zarin mladiček se skoti.

Tam je kraj, kjer se umiriš,
mnogo znanja pridobiš.

Amadej Črnivec, 5. b

Larisa Robida, 6. b

BRANJE

Odpravim se v branje,
ki me odpelje na potovanje.
Vsak otrok ima sanje
in s knjigo stopa vanje.

S knjigo v svet branja hitim
in ob tem se še učim.
Včasih pa zaspim
in v sanje odhitim.

Če je knjiga zanimiva,
ura hitro je minljiva.
V postelji se z njo učim
in nato lepo zaspim.

Ines Muhič, 5. b

Manca Iskra, 6.b

Maruša Hočevar, 6. b

KNJIGE IN PRAVLJICE

Tukaj vsi smo se zbrali,
da knjigo bi prebrali.

Ampak najprej vedite,
da knjiga ni samo knjiga,
ona te spozna, ti vzbuja čustva,
te sprosti
in ti želje izpolni.

Knjiga je lahko tudi pravljica,
kjer princeska na grahu spava,
ki žabo poljubi in ta
se v princa spremeni.
Takrat se princesi srce odpre
ter tako se poroči
in ljubezen izpolni.

Maja Dovč, 6. a

Maja Dovč, 6.a

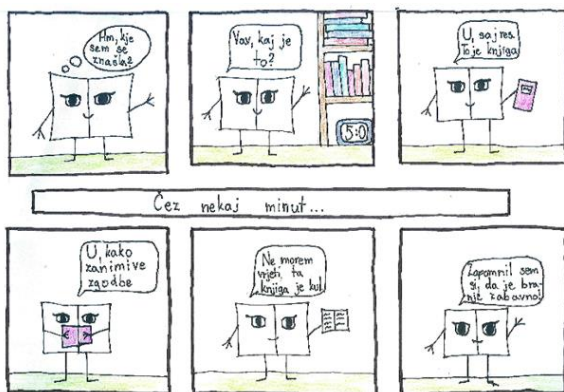
KNSIGA

KNJIGA JE TVOSA NAJBOLJŠA PRISATELSICA,
TVOSIH BESED NE DAVE NAPREJ
DA TI MOČ IN REČE,
POSIDI NAPREJ.

ČE SE TI ZDI
BRANJE KNJIG
DOLGOČASNO,
SIH BEREŠ NAROBE.

KNJIGA RAZVIJA TVOJ
BESEDNI ZAKLAD,
KAR PA VEMO DA JE
VREDNEJŠE KOT VSAK DENAR.

ŽIVA MIRTČ
G.L.

Klara Šabič, 6. a

DAN V PRAVLJIČNI KNJIŽNICI

V knjižnici beremo
in se učimo, tam
veliko znanja pridobimo.
Knjižničarka je vsak
dan vesela, saj ji
otroci veliko dajo
dela. V knjižnici
se skrivajo pravljичni
junaki, ki so pomočniki
knjižničarki naši.
Pravljичni junaki čakajo
v knjigah, zjutraj
jih zbudimo in
razveselimo. Ko
knjižničarka svoje
delo naredi, se knjižnica
zapre in se umiri.
Ko knjižnica se
ponovno prebudi,
zunaj so otroci,
ki noter bi radi
odšli.

Manca Iskra, 6. b

Žiga Novak, 6. b

Tamara Maver, 6. b

SUHA KRAJINA BERE

(domišljjski zapis)

Odkar obstajajo telefoni, nihče več ne obišče knjižnice. Knjižničarka se je odločila v knjižnico pripeljati bralnega zmaja. On naj bi spodbudil otroke in odrasle k branju. Ampak ta zmaj ni znal brati. Vedno je zamešal črke. Vse knjige so mu bile zanimive po platnicah. V knjižnici ni bilo otrok, da bi mu pomagali. Knjižničarka se je odločila, da bo zmaju vsak večer prebrala pravljico. Zmaja so objavili v časopisu, na letakih in televiziji. Ampak ko so otroci prišli v knjižnico, so ga prosili, naj jim prebere pravljico. Zmaj jim je povedal, da ne zna brati, zato so sklenili, da bodo zmaju prebrali pravljico. Zmaju so se zasvetile oči. Tudi sam je poskusil brati, vendar mu ni uspelo in bil je žalosten. Otroci so vsak dan prihajali v knjižnico in ga učili brati. Čez nekaj dni so začeli prihajati tudi starši. Zmaj je kmalu znal prebrati vse

Ela Mlakar, 7. a

knjige v knjižnici. Naučili so ga tudi risati, pisati, računati in tako dalje. Zmaj je zelo rad bral, zato se je preselil v večjo knjižnico. Tam pa je bilo večje mesto, kjer so se ljudje bali zmaja. On pa je bil zelo žalosten. Vsak dan je odhajal na ulico in prepričeval ljudi, naj pridejo v knjižnico. Nekega dne mu je uspelo. Kasneje so začeli prihajati tudi otroci iz drugega mesta. Zmaj pa je na koncu tudi zelo rad bral.

Ela Mlakar, 7. a

POŠASTNA KNJIGA

(domišljjski zapis)

Tam je bilo veliko drugih knjig. Sprva so ljudje še vedno želeli brati knjigo iz veselja, čez nekaj časa pa so nanjo pozabili. Na knjigi se je začel nabirati prah, kasneje so jo vrgli med druge, zastarele knjige. Po nekaj desetletjih se je knjiga razjezila, ker je nihče ni hotel brati, spremenila se je v pošastno knjigo. Najprej je uničila celo knjižnico, hotela je najti tudi knjižničarja, ki jo je zavrnel med stare knjige. Na steni je videla njegovo sliko, ime mu je bilo Paul, pisal pa se je Kočernik. Knjiga je točno vedela, kaj narediti, da bi ga našla.

Jure Petje, 7. a

Razbila je steklo in zbežala na cesto. Potem je kupila telefon in »pogooglala« Paula. Ugotovila je, da živi v Žužemberku. Prišla je ravno na njegov pogreb. Bila je žalostna, zato je odšla v knjižnico na Dvor.

Jure Petje, 7. a

KNJIŽNICA

(razmišljanje)

Knjižnica je prostor, v katerem si izposojamo knjige in kjer beremo.

Knjiga je prijateljica, ki ji lahko vse poveš in zaupaš. Vsaka posebej te bo odpeljala v svoj svet in ti sprostila misli vsaj za nekaj trenutkov, ko jo boš vzel v roke. Ob njej boš pozabil na vse skrbi in potoval po pravljичnem svetu. Sanjal boš z odprtimi očmi in imel bogatejši besedni zaklad. Vsakdo bi moral prebrati vsaj eno knjigo na leto in tako sprostiti svoje

možgane. V knjižnici si lahko izposodiš, katerokoli knjigo si želiš. Če pa kakšne knjige ne boš našel, ti bo na pomoč pri iskanju priskočila knjižničarka.

V šoli nas tudi spodbujajo, da opravljamo bralno značko, da še bolj razširimo svojo razgledanost. Če jo opravljaš vsa leta, na koncu devetega razreda dobiš knjigo in greš na izlet, kar učence še bolj spodbudi k branju.

Vse je res čudežno in magično v knjigah, vsak naj bere in se pri tem zabava.

Petra Gorenčič, 7. a

PUSTOLOVŠČINE S KNJIŽNIČARKO

(domišljjski spis)

Živela je knjižničarka, ki je imela potujočo knjižnico. Bila je ena izmed najbolj priljubljenih v tem mestu in vsi so jo marali. A nekega dne se je vse to spremenilo.

Neke noči, tik preden je knjižničarka zaprla vrata potujoče knjižnice, je zaslišala čudne zvoke. Mislila je, da so šolski »mulci«, ki se ponoči potikajo okoli. Ko pa je prišlo naslednje jutro in je knjižničarka veselo prišla do potujoče knjižnice, se je njeno razpoloženje hitro spremenilo, saj je nekdo razdejal njeno knjižnico. Knjižničarka je bila zelo žalostna, toda ostalo ji je še nekaj knjig. Hitro je poklicala policijo in ji vse razložila ter povedala, da je slišala čudne zvoke. Po par dnevih se je nočno dogajanje ponovilo. Toda še vedno je slišala enake zvoke kot prvič. Ker se je to knjižničarki zdelo čudno, je nastavila kamere, da ujame tistega, ki ji uničuje knjige. Naslednji dan je pogledala posnetek in ugotovila, da so se ljudje spremenili v pošasti. Ko pa je posnetek pokazala policiji, ji ta ni verjela, zato so policisti naslednji dan nastavili svoje kamere in nastal je enak posnetek. Isti dan je bila objavljena novica, da so odkrili

pošasti oziroma »knjigozile«, ki so obsedene s knjigami in ki ob večernem času spuščajo čudne zvoke ter jedo knjige. Novica je opozarjala, da se pošasti lahko spremenijo v ljudi, in pozivala ljudi, naj pokličejo policijo, če jih bodo zagledali. Poklicani so bili znanstveniki, da bi jih pomagali ujeti. Ko pa so prišli, so nastavili kamere in jih nestrpno čakali. Ker pa pošasti niso hoteli ubiti, so pripravili cepivo za »knjigozile« ter vabo – knjige. Cepivo bi omogočalo, da bi pošasti začele knjige brati, da bi jih oboževale, ne pa uničevale. Prišel je večer in znanstveniki so slišali zvoke, kot jih je slišala tudi knjižničarka, zato so se nanje pripravili. Ko so se pošasti približale pasti oziroma knjigam, so jih ujeli z mrežami ter jih cepili.

In od tega dneva naprej knjižničarka živi mirno življenje v svoji potujoči knjižnici. Na steni svoje knjižnice pa ima uokvirjen članek o knjižničnih pošastih, imenovanih »knjigozile«.

Ajša Novak Rozman, 7. b

Mia Piletič, 8. a

POŠASTNA DEŽELA

(domišljjski spis)

V drugi dimenziji obstajajo pošasti namesto ljudi. Pošasti zelo rade berejo in so prijazne druga do druge. V vsakem kraju imajo knjižnico z zelo zanimivim imenom: Pošastko, Maksimus, Galasko, Vesoljko ... Imajo pa tudi rade veselje.

Nekega dne so se odpravile v knjižnico. Usedle so se na mehke vreče in začele brati. Knjižničarka Gelastopija jih je pohvalila in prosila za pomoč. Pomagale so ji pri pospravljanju knjig po koncu bralnega krožka. Nagradila jih je tako, da jim je podarila knjigo. Male pošasti so prišle tudi naslednji dan in še nekaj dni zapored. Knjižničarka Gelastopija ni vedela, kako se naj jim ponovno zahvali, zato jih je povabila na knjižni piknik. Pošasti so bile zelo vesele, saj so tam zelo veliko brali. Naslednji dan pa je nekdo zažgal knjižnico. Vsi so začeli gasiti, saj so jo imeli zelo radi. Pošasti so tolažile ena drugo, najbolj pa knjižničarko Gelastopijo. Gasilci so začeli reševati knjige in gasiti požar. Ugotovili so, da je notri ostala ena mala pošast. Hitro so se odpravili, da bi jo rešili. Na srečo se je le malo opekla. Čez dva meseca so začeli knjižnico prenavljati. Vse pošasti so bile takoj za preno. S skupnimi močmi so jo prenovili in izboljšali in pošasti so lahko že čez nekaj tednov spet brale v knjižnici. Imeli so otvoritev: velike škarje in ogromen trak. Seveda ga je prerezala knjižničarka Gelastopija.

Imeli so še veliko zabavo, ki je trajala dva dni. Knjižničarka Gelastopija se je najprej zahvalila gasilcem. Na koncu pa so našli požigalca in ga zaprli za vedno. Tako so bili vsi veseli in srečni.

Zala Kranjc, 7. b

KNJIŽNIČNI MOLJI

(domišljjski spis)

V kotičku mesta je bila knjižnica z veliko knjigami, ki niso bile zanimive, zato tudi knjižnica ni imela veliko obiskovalcev. Knjižničarka si je želela ravno nasprotno.

Nekega dne je v knjižnico prispela pošiljka knjig. Knjižničarke je odprla škatlo in v njej videla samo bele in črne knjige. Začela jih je zlagati na police, ko je med vsemi knjigami zagledala veliko zlato svetlikajočo se knjigo. Bila je zelo presenečena, saj take knjige ni videla še nikjer. Previdno jo je odprla in iz nje je zasijala zlata svetloba. Nenadoma pa so iz knjige začela letati čudna bitja. Bila so zelo zanimivih barv. Nekaj časa so zmedeno letata po zraku, a so zelo hitro začela žvečiti dolgočasne črno-bele knjige. Knjižničarka je v paniki poklicala agencijo za pravljčna bitja. Agencija je hitro prispela. Uslužbenci so bili oblečeni v neprosojne jopiče. V hipu so odprli vrata in začeli loviti leteča bitja. Vodja agencije je knjižničarki razložil, da so to knjižni vilinci, ki pojedjo vse dolgočasne knjige. Knjižničarka je zaklicala, naj pustijo vilince, da prežvečijo vse črno-bele knjige. Želela je namreč knjižnico, polno samih zanimivih knjig, ki jih bodo vsi želeli prebirati. Vilinci so prežvečili vse nezanimive knjige. In ko so končali, so se skrili nazaj v zlato knjigo.

Tako je knjižničarka vsakič spustila vilince in v knjižnici ni bilo nikoli več črno-belih knjig, ampak same barvne knjige. In knjižnica je spet imela veliko novih obiskovalcev.

Katjuša Plot, 7. b

LILIJA IN KNJIŽNICA

(domišljjski spis)

Lilija je bila stara 28 let, ko je odprla svojo knjižnico. Čeprav je bila še le začetnica, je imela knjižnico zelo bogato založeno s knjigami: od knjig z bojevniki, knjig z zaljublenci do otroških knjig, stripov za velike ter male bralce in še veliko več.

Lilija je pospravljala svojo knjižnico po napornem delovnem dnevu – knjižnico je imela ob torkih odprto cel dan. Ko se je pripravljala, da bi odšla, je zaslišala zvok, ki je prihajal iz najdragocenejšega predela knjižnice. To je bil predel s knjigami iz 19. stoletja. Ko je prišla, je bilo vse na svojem mestu. Nato je zagledala odprto okno na levi strani. Lilija je bila zelo pogumna, zato je šla pregledat celo knjižnico, a ni ničesar videla, našla. Šla je zapret okno in nazaj za svojo mizo. Odločila se je, da bo počakala v knjižnici celo noč. Bila je zelo utrujena, zato je tudi zaspala. Zbudil jo je še le zvok, ki je tokrat prihajal iz oddelka za stripe. Ponovno je šla pogledat za znaki vloma, a ni našla nobenega. Tretjič jo je zbudil zvok iz oddelka čarovniških knjig. In ko je šla tretjič pregledat knjižnico, je opazila, da manjka njena majhna vaza. Nato se je knjižnica spremenila v labirint. Zagledala je, da so naenkrat vse knjige imele oči in usta. Vsa knjižnice se je začela obračati. Z vsakim trenutkom je bilo manj gravitacije. Ko je pogledala naokrog, je vse lebdelo, vključno z njo. V enem trenutku je padla na tla, v drugem pa je bila že v prelepem vrtu. Pred njo je bila njena majhna družinska vaza. Ko jo je hotela vzeti, so se tla pričela udirati in začela je padati v neskončnost.

Takrat pa se je zbudila vsa prepotena. Oddahnila si je, dokler ni ponovno slišala zvoka. Ko je šla pogleda, je videla okno na levi strani odprto.

Živa Jukič, 7. b

SUHA KRAJINA BERE – KNJIGA IN JAZ

(razmišljanje)

Jaz zelo rada berem. O knjigah sem imela včasih stereotip. V njih nisem videla smisla, rajši sem si ogledala risanko ali film. Ko pa sem enkrat prebrala knjigo, ki me je posrkala vase, sem začela redno brati.

Zelo rada berem znanstvenofantastične knjige. Ne dolgo nazaj pa sem prebrala knjigo *Gremo mi v tri krasne*, v kateri pa so dogodki, ki bi se lahko zgodili v resničnem življenju. Kadar berem, sem na drugem planetu, sploh če je ta knjiga domišljajska. Dolgočasno se mi zdi, če bi morala eno knjigo prebrati večkrat. Imam srečo, da si po branju veliko zapomnim. Nato komu povem vsebino knjige ali pa mu jo predlagam za branje. Knjige so bogastvo, v njih najdeš veliko najrazličnejših informacij. V njih se naučim, kako ravnati v določenih situacijah. Ko mi je dolgčas in bi bila rada na telefonu, si marsikdaj premislim in rajši v roke vzamem dobro knjigo. Branje knjig pa je lahko tudi muka, če te knjiga ne potegne vase. Priznam, tudi meni je bila kakšna knjiga kdaj dolgočasna in je zato nisem prebrala. Pomembno je, da vsak bralec najde knjigo zase. Med milijoni knjig zagotovo obstaja knjiga za vsakega izmed nas. Všeč mi je, ko s prijateljico prebereva isto knjigo in nato o njej razpravljava. V šoli bi spremenila to, da bi si knjige za domače branje izbirali sami, saj imamo različne okuse glede branja.

Knjige so pač knjige. So različne, debele, tanke, dobre, slabe. V knjigah najdemo res vse.

Hana Turk, 8. a

MOJA SANJSKA KNJIŽNICA

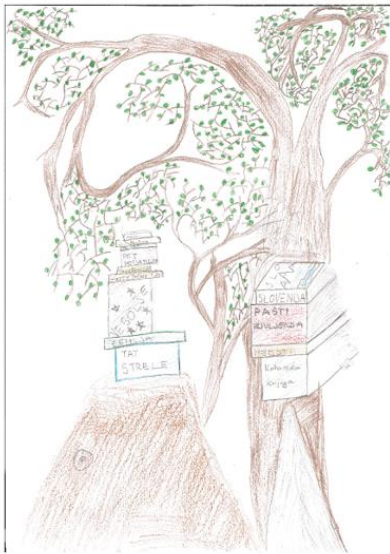
(razmišljanje)

Opisala vam bom, kakšno sanjsko knjižnico bi imela.

Moja sanjska knjižnica bi imela barvne stene različnih barv. Imela bi same dobre knjige, en zelo dober računalnik, da ne bi v dveh dneh že »ugasnik«. V njej bi moral biti tudi kavč, da bi ljudje radi ostali v knjižnici in se sprostili, zabavali. Na stenah bi bile slike pesnikov, pisateljev, dramatikov. Police v knjižnici bi bile prav tako barvne (vsaka barva bi imela svojo črko). Pomembna bi bila terasa, kjer bi obiskovalci knjižnice brali knjige in pri tem uživali. V knjižnici bi potekal tudi bralni krožek za otroke, zato bi morala imeti mize, udobne stole, pa tudi kakšne barvice, da bi otroci kakšno knjigo tudi narisali. Imela bi ločene prostore – en prostor za otroke in en prostor za odrasle.

Upam, da bi ljudje radi hodili v mojo knjižnico in da bi se zabavali ob prebiranju knjig.

Nika Zupančič, 8. a

Vid Obrstar, 7. a

TISTA STARA KNJIŽNIČARKA

(domišljjski spis)

Vsak četrtek grem v knjižnico. Če povem po pravici, je to moj drugi dom in knjige so moje najboljše prijateljice. Branje mi pomeni ogromno. Že mama mi je brala ob hladnih zimskih večerih ali pa poleti na toplem soncu. Zdaj berem sama. Medtem ko drugi žurirajo, jaz sedim v knjižnici in buljim v knjige. Običajno sem sama s knjižničarko. Ta knjižničarka je zelo stara in vedno izgleda tako zagrenjeno. Nikoli se ne pogovarjam z njo. Le ob prihodu jo pozdravim in ob odhodu rečem »Adijo«. Ponavadi ne odzdravi. To me kar jezi.

No, nekega jesenskega dne - bil je četrtek - pa sem se odločila, da se bom pogovarjala z njo. Malo se mi je smilila, ko je tam sedela čisto sama. Spraševala sem se, kje sploh živi, kako ji je ime in zakaj se drži tako kislo. Zaprla sem knjigo, vstala in stopila pred njo. »Dober dan! Kako ste kaj danes?« sem rekla s kar se da prijaznim glasom. Pogledala me je, vzdihnila in odvrnila: »Slabo, zelo slabo. Nihče ne pride v knjižnico, samo ti! Bolj žalostno ne more biti,« je razložila s solzami v očeh. In končno sem izvedela razlog. Bilo mi je popolnoma jasno, zakaj ima tako grenek obraz. Počutila sem se rahlo razočarano nad sabo, saj sem v sebi prebudila slabe misli o njej, še preden sem sploh izvedela razlog njene zamorjenosti. Da bi se oddolžila, sem predlagala: »Pomagala vam bom privabiti čim več ljudi v knjižnico, a zaenkrat še nimam idej.« V hipu je postala boljše volje in dejala: »V redu, otrok, pridi z mano. Pokazala ti bom nekaj, česar nisem še nikomur.« Bila sem malce živčna, toda sledila sem njenim korakom vse do velike lesene omare. Knjižničarka jo je odklenila in odprla. Bila je prazna. Stopila je v omaro in še mene potegnila s seboj. Zaprla je omaro in s svojo koščeno roko trikrat potolkla po lesu. Odprla je omaro. Stopili sva ven.

Pogled mi je švigal sem ter tja, nisem vedela, kaj naj rečem ob pogledu na to. »Dobrodošla v mojem domu. Veš, tale omara je čarobna. Zamisliš si kraj, kamor želiš iti, trikrat potolčeš in si že, kjerkoli pač želiš biti!« je rekla navdušeno. Ozirala sem se na fotelj čudne oblike in začimbe na policah. Zraven je bila lebdeča postelja, na steni pa ura, ki je kazala narobe. »Zakaj imate vse te reči? Kdo sploh ste vi? Meša se mi, kajne?« sem kričala in kričala. Ko sem se le malo pomirila, je dejala: »Čarodejka sem. Ne čarovnica, čarodejka. Čarodejka Hema. To vse je moja pisana domišljija. Že dolgo želim odkriti pravi urok, čarobni prah ali napoj, da bi ljudje prihajali v knjižnico. Ugotovila sem, da brez posebne rastline ne morem pripraviti učinkovitega napoja ali prahu. Ti pa si mi ponudila pomoč, zato boš šla v gozd Babunde po to sestavino. Saj bi šla jaz, a sem že stara in moje noge že pešajo. No, si še vedno na voljo za pomoč?« je razložila, povedala in vprašala. Komaj sem verjela svojim ušesom. Ker pa sem že ponudila pomoč, sem se tega morala tudi držati. Privolila sem. Začela je govoriti: »Dobro. V gozd boš šla iz omare. Zdaj veš, kako deluje. Gozd je nevaren. Veliko zveri in zlobnih likov iz pravljic je tam. Bodi previdna. Prinesti mi moraš tole rastlino, »je odprla knjigo in pokazala na rožo, ki je izgledala kot zmečkan siv papir, zvit v kroglo. Dala mi je še torbico, v kateri je bila steklenička napoja poguma ter ena steklenička napoja za biti »že tu/že tam« oziroma za hitrost. Stopila sem v omaro in storila vse, kar je prej naročila čarodejka, in že sem stala stala na robu temnega gozda. Bilo me je strah. Zelo strah. Čas je bil za napoj poguma. Popila sem ga in pogumno odkorakala v gozd. A bila sem previdna. Čakala me je težka naloga, morala sem najti tisto rožo. Hodila sem od drevesa do drevesa. Zdelo se mi je, da hodim v krogu. Kar naenkrat se je zaslišalo glasno govorjenje. Skrila sem se v bližnji grm. Glasovi so se mi približevali. Za hip sem

pokukal ven. Bila sta volk in zlohotnica. Pogovarjala sta se o zlobnih načrtih. Zlohotnica je roki držala rastlino, ki sem jo potrebovala. Ponosno je govorila: »S tem plevelom bova uničila vse srečne konce! Končno sva jo našla, eno in edino. Ha, ha, ha, ha! Dala nama bo gromozansko moč!« Volk se je začel krohotati. To je bila odlična priložnost za uporabo napoja hitrosti. In že mi je stekel po grlu navzdol. Hitro kot strela sem skočila iz grma, s svetlobno hitrostjo švignila mimo zlohotnice, ji iz rok izmaknila rožo, zdirjala na rob gozda v omaro in že sem stala pred čarodejko Hemo. Ona je mešala začimbe in magične sestavine. Ozrla se je k meni: »Si že nazaj? To je bilo pa hitro. Upam, da sta ti napoja prišla prav.« Pokimala sem in ji dala rožo. Sesecljala jo je in jo zmešala z drugimi sestavinami. Zmes vsega skupaj je pospravila v vrečko, vrečko pa v žep. »In kaj zdaj?« sem vprašala. »Sledi mi,« je umirjeno odgovorila. Stopili sva v omaro. Trikrat je potokla po lesu in ... Lebdeli sva nad našim prečudovitim mestom. To mi, glede na to, kaj vse se je že zgodilo, ni ravno ustavilo srca, bila sem bolj šokirana. Ponudila mi je čarobni prah v vrečki ter z nežnim glasom dejala: »Samo prah še posujva na strehe hiš in knjižnica bo jutri polna novih obiskovalcev.« Upala sem, da bo čarobni prah res deloval. Ko je prahu zmanjkalo, se mi je zahvalila za vso pomoč, me objela in PUF.

Zbudila sem se v svoji postelji. Nisem vedela, ali je bilo vse to samo fantazija, sanje. Spomnila sem se njenih besed ... Zato sem pred šolo zavila proti knjižnici. Bila je nabito polna. »Oh, ta knjižničarka, ta stara knjižničarka,« sem se ponavljala še cel dan.

Marija Travnik, 8. b

SUHA KRAJINA BERE

(domišljjski spis)

Nekje daleč stran v neki knjižnici ni bilo otrok, ampak so bili črvi.

Knjižnico je obiskoval samo en črv. Vsi črvi so bili rjavi, le ta je bil zelen. V šoli so ga izzivali, ker je bil drugačen. A on se ni menil zanje in vsakič se je zatopil v knjigo. V šoli je bil uspešen, saj je bil zelo pameten. Ko je nastopilo novo šolsko leto, so dobili novega sošolca, ki je bil prav tako zelen, le manj. Postala sta najboljša prijatelja, se ves čas pogovarjala o knjigah, ki sta jih že prebrala. Ko so ostali videli, kako dobro se imata, so se jima eden po eden pridružili. Tako so skoraj vsi postali zeleni od knjig, razen nekaj fantov, ki niso hoteli brati.

Fantje, ki niso hoteli brati, so postali »drugačniki«, ostali pa so izpraznili celo knjižnico.

Žiga Kuhelj, 8. b

Neja Pečar, 7. a

SKRIVNOSTNA NOČ V KNJIŽNICI

(domišljjski spis)

Pet minut. Ja, samo še toliko je manjkalo, da se konča zadnja ura v tretjem razredu.

»Ja, samo še malo, Jani, pa bova spet lahko brala svoje najljubše knjige pri meni doma.«

»Ja, komaj čakam, Marjetka!«

Takrat pa se je oglasila učiteljica Tina: »Učenci, pozorno poslušajte. Jutri bomo imeli v šoli družabni večer. Nekaj novega se bomo naučili, pogledali kakšno zanimivo risanko. Da pa bomo to lahko uresničili, pa bomo prespali v razredu. Prosim vas, da vsak prinese svojo blazino in igračo, če jo potrebujete. Jaz se že zelo veselim, kaj pa vi?«

»Jaaa,« so zaklicali vsi hkrati. Bili so zelo navdušeni, učiteljica pa prav tako. Komaj so čakali jutrišnjega dne.

Tako kot je naročila učiteljica, je vsak prinesel svojo blazino in igračko. V razredu je bilo že vse pripravljeno na družabni večer. Najprej pa so na urniku imeli še matematiko in slovenščino, predmeta, ki sta prepočasi minevala. Ko sta se končno zaključila, se je družabni večer lahko začel. Najprej so si pogledali nekaj risank, malo zaplesali, poklepetali, nato pa so vzeli vsak svojo blazino in se odpravili spat.

»Jani, imam idejo!« je navdušeno, vendar čisto tiho rekla Marjetka.

»Kakšno pa?« je z zanimanjem vprašal Jani.

»Kaj ko bi šla v knjižnico in prebrala kakšno knjigo?«

Jani je bil seveda takoj za, morda tudi zato, ker ni in ni mogel zaspati. Vstala sta in se tiho odpravila proti knjižnici, ostali otroci pa so mirno spali. Učiteljica se je prav tako zbudila in jima sledila. Marjetka je zaprla vrata knjižnice in s police vzele svojo najljubšo knjigo z naslovom *Janko in Metka*. Odprla jo je in jo pričela prebirati.

»Nekoč sta živela ...«

In še preden ji je uspelo prebrati prvo poved, sta se čudežno oba prestavila v pravljichen svet. Učiteljica, ki ju je opazovala skozi okno na vratih knjižnice, ni mogla verjeti svojim očem. Hitro je stekla v razred k učiteljici 4. razreda, da bi ji povedala, kaj je videla. Medtem pa sta bila Jani in Marjetka navdušena, saj je pravljčna dežela izgledala natančno tako, kot sta si jo predstavljala. Čeprav sta bila izgubljena v gozdu, sta se hitro znašla, saj sta zelo dobro poznala pravljico Janko in Metka. Prišla sta do čarovničine hiše, vendar nista zagrizla v čokoladno snov, iz katere je bila sestavljena. Obrnila sta se stran in se odpravila proti domu. V tistem trenutku ju je knjiga zaradi bistrega razmišljanja pripeljala nazaj v knjižnico. Ravno takrat sta v knjižnico vstopili tudi obe učiteljici, Jani in Marjetka pa sta jima z navdušenjem pripovedovala o vsem, kar se jima je zgodilo v pravljčnem svetu. Učiteljici sta bili zelo presenečeni, nato pa sta dobili idejo. Poklicali sta še ostale učence in jih povabili v knjižnico. Vsak si je lahko izbral svojo najljubšo knjigo, v katero je želel potovati. Ko so se vrnili iz pravljčnih dežel, pa so se pogovorili o svojih skrivnostnih potovanjih.

Sonce je začelo vzhajati in učenci so se odpravili proti domu. Od takrat naprej se knjižnica imenuje SKRIVNOSTNA KNJIŽNICA. In lahko bi rekli, da so učenci raje v njej kot doma.

Valentina Mrvar, 9. a

POTUJOČA KNJIŽNICA

(domišljjski spis)

Vsak pozna navadno potujočo knjižnico. Danes pa bom pisala o prav posebni knjižnici. Res je, da potuje kot vsaka druga knjižnica in se po štirih kolesih prevaža po dolgih cestah. A notranjost je tista, ki je drugačna. V notranjosti

navadno najdemo dva zaposlena – Jožeta in Minko. Jože je že starejši gospod, ki upravlja knjižnico že zelo dolgo časa. Njegova hčerka Minka pa se zadnjih nekaj let pridružuje očetovim pustolovščinam.

Oba pa svoje goste zelo lepo sprejmeta. Kdo bi si mislil, da obstaja prostor, v katerem ob vstopu dobiš zastonj domače piškote?! Za nove člane pa velja prav posebna ponudba. Ob vpisu dobiš eno veliko čokolado, kolo, nov telefon! Ker se splača vpisati.

Ne smemo pa pozabiti, da je to še vseeno knjižnica. Še zmeraj lahko v njej zagradiš in si sposodiš kakšno dobro knjigo. Vsa našeta darila otroke le spodbudijo k vpisu, ampak se včasih ne zavedajo, da je poanta v tem, da si s knjigo širijo obzorja. Z njo napredujemo, se učimo, bogatimo svoj besedni zaklad! Večino časa se ne zavedamo, kako pomembno je naše znanje. Ne nazadnje v našem življenju štejejo tudi izkušnje in zdrava kmečka pamet. Brez tega ne moremo v svet in ne moremo širiti svojih idej.

Branje je pomemben doprinos k znanju, zato pozivam vse bralce: vrnite se nazaj v knjižnico, izposodite si knjigo, opravljajte bralno značko ... Nekega dne mi boste za nasvete hvaležni.

Taja Skubic, 9. a

LJUBEZEN MED KNJIŽNIMI POLICAMI

(domišljjski spis)

Sem Vid in knjižnica je moj najljubši prostor, odkar sem tam spoznal svojo ljubljeno Mašo. Bil sem zelo sramežljiv, vase zaprt fant. Od nekdaj sem mel težave z matematiko, zato je bil to tudi eden izmed razlogov, zakaj sem začel hoditi v knjižnico. Moja ena in edina ljubezen je bila Maša, in to že iz

vrtničevskih dni. Maša je veliko hodila v knjižnico, saj je hotela postati pisateljica.

Vse se je začelo v knjižnici. Iskal sem knjigo o matematičnih enačbah, saj so mi delale vrtoglavice. Ko sem našel knjigo o enačbah, sem se dvignil, obrnil in po nesreči zaletel v Mašo. Brž sem ji pomagal pobrati vse knjige, ki sem ji jih pomagal pometati po tleh. Med njenimi knjigami sem videl svoj najljubši strip. Dejal sem ji: »Oprosti.« Ona pa je odvrnila, da ni nič hudega. Vprašal sem jo, ali ji je bil strip o nočni pošasti všeč, in ji povedal, da je to moj najljubši strip. Rekla je, da ga je prebrala že petkrat in da je to tudi njen najljubši strip. Nato pa me je vprašala, katere knjige imam v roki. Odvrnil sem ji, da knjige za pomoč pri matematiki. Povedala mi je, da bi se lahko dobila po pouku v parku. Strinjal sem se. Med poukom sem razmišljal o njej, kar naprej sem jo gledal. Po pouku sva se dobila v parku, in ker ni bilo miru, sva odšla v knjižnico. Ko mi je razlagala enačbe, sem jo občudoval, a o matematiki še vedno nisem imel pojma. Tako sva se v knjižnici dobivala vsak dan med istima knjižnima policama in se učila matematiko. Nekoč sva si izmenjala tudi telefonski številki ter pričela z dopisovanjem.

Nekega večera pa sem bil odločen, da ji izpovem ljubezen. Bližala se je valeta, rabil sem soplesalko. Vedno sem si želel, da bi plesal z njo. Naslednji dan sem si v mislih rekel: »Sedaj ali nikoli!« Začel sem pogumno, a se v trenutku zmedel. Toda uspelo mi ji je izpovedati ljubezen: »Maša, ti si najlepša, tvoje oči so modre kakor morje. Ljubim te.« Maša me je čudno pogledala, se nasmehnila ter stekla stran. Skoraj sem zgubil upanje, a sem kmalu dobil Mašin SMS: »Ob 16. uri se dobiva v knjižnici.« Uredil sem si lase, oblekel najboljšo srajco in nato odšel v šolsko knjižnico. Misli so se mi vrtele le okoli nje. Ko sem vstopil v knjižnico, sem se tresel kot šiba na vodi. Nato sem globoko vdihnil in stopil do nje. Takrat pa je

Maša izlila svoja čustva. Povedala mi je, da me je vedno ljubila. Pogledala sva se in se poljubila. Odločila sva se, da bo najina ljubezen večna in odplesala ples na valeti.

To je moja zgodba. Velikokrat obiščeva knjižnico in se spominjava svojega prvega poljuba med knjižnimi policami. Danes imava skupaj tri otroke, odprla sva svojo knjižnico.

Franci Godec, 9. a

Maks Godec, 7. a

KVA – KNJIGA V AVLI

(domišljjski spis)

Jaka je vzoren učenec 9. razreda na Osnovni šoli Žužemberk. Ker so ga imeli vsi učitelji radi, je bil vedno natančen in odličen, ni pa imel veliko prijateljev. Zato se je pogosto zatekel med knjige in tam preživel veliko časa.

Nekega ponedeljka pa je prišel v šolo čisto potrtr, ker je prebral že vse knjige, ki jih je imel. Potem pa je v avli

zagledal nenavadno osebo oz. bitje, ki ga še nikoli prej ni videl. Odločil se je, da bo to bitje malo izprašal. Stopil je do osebe in jo vprašal, kdo je. Predstavila se je kot Gospod Knjiga. Malo sta se pogovarjala in Jaka je izvedel, da ima Gospod Knjiga super moči in lahko ustvari zgodbo, kjer si ti glavna oseba. Jaka je bil nad tem navdušen in ga prosil, ali lahko ustvari eno za njega, in Gospod Knjiga mu je ustregel.

Od tistega dne sta Jaka in Gospod Knjiga najboljša prijatelja, Jaka pa vsak dan doživlja novo zgodbo, zato je najsrečnejši otrok na svetu.

Anej Maver, 9. b

Neža Novak, 8. a

SUHA KRAJINA BERE

(domišljjsko razmišljanje)

Pred davnimi časi so se v suhokranjskem gozdu zbrale živali. Dogovorile so se, da bodo ustanovile bralno značko za živali.

Ris je začel razmišljati, kaj bo imel od tega, če jo opravi. Kar naenkrat se je zraven prikazala mačka in mu odgovorila: »Dobil boš pravi zaklad.« Odločil se je narediti bralno značko. Naslednji dan je šel v knjižnico k teti lisici, ki mu je pokazala, kje se nahajajo knjige za njegovo bralno značko. Ris si je izposodil 5 knjig, lisica pa si je to zapisala. Zajček ga je vprašal: »Ali bereš za bralno značko?« Ta pa mu je odgovoril, da ob opravljeni bralni znački dobi zaklad. Zajec je vsem povedal za zaklad in kar naenkrat je ves gozd bral. Čez šest mesecev so se zbrali in mačka je ponosno naznanila, da so vse živali v gozdu opravile bralno značko. Ris pa se je oglasil: »Kdo potem dobi zaklad?« Mačka pa mu je navdušeno odgovorila: »Vsak je dobil zaklad, takšnega, ki vam ga nihče ne more vzeti – to je znanje.«

Vsi so bili ponosni, da jih je mačka nekoliko povlekla za nos in da so dobili novo življenjsko izkušnjo ter predvsem znanje, ki jim ga nihče ne more vzeti.

Sara Kuhelj, 9. b

MENTORICE:

OŠ Žužemberk

1. r., Minka Fric, vzg., Irena Platiše, prof.

2. r., Katarina Vrhovec, prof.

3. r., Alenka Pavlin, učiteljica

4. r., mag. Blanka Perpar, prof.

5. a, Danijela Perko, prof.

5. b, Jana Mrvar, prof.

6.-9., r.

Sanja Nose, prof.

mag. Anita Starašinič, prof.

Nataša Škrbe, prof.

Maja Mlakar, prof.

PŠ Ajdovec

1. in 2. r., Milena Legan, učiteljica, Lidija Lebar Tomšič, dipl. vzg.

3. in 4. r., Irena Prodanić Vasić, prof.

PŠ Dvor

1. r., Vanja Šalehar, prof., Mira Hrovat, dipl. vzg.

2. r., Katja Breznikar, prof.

3. r., Tatjana Hren, prof.

4. r., Zvonka Struna, prof.

PŠ Šmihel

1. in 2. r, Anja Rojc, prof.

3. in 4. r, Marjeta Zore, prof.

